

"וּמֵת בְּהָרֵי אֶשְׁרֵי אֶתְּהָ עֹלָה שְׁמִיָּה וְהֶאֱסָף אֶל עַמִּיקָ כְּאֶשֶׁר מֵת אֶהָרָן אֲזִיזָה בְּהָרֵי הָהָר וְהֶאֱסָף אֶל עַמִּיו".
[דברים לב, ג]

"וַיַּעַל מֹשֶׁה"

באיזה הר מת משה רבנו?

פשוט מאוד. בהר נבו. ה' מצוה את משה לעלות אל הר נבו, "עֲלֶה אֶל הָר הָעֶבְרִים הַזֶּה הָר נְבוֹ", לראות משם את ארץ ישראל, "וַיֵּרָא אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן", ולמות שם, "וַיָּמָת בְּהָרֵי".

השאלה שלי, אם הכל ברור, מדוע בפסוק שלנו ה' מתאר את ההר "בְּהָרֵי אֶשְׁרֵי אֶתְּהָ עֹלָה שְׁמִיָּה"? אנו יודעים שזה הר נבו שמושה נצטווה לעלות אליו (כמבואר בפסוק הקודם), אז מדוע לומר זאת? ונראה לומר בס"ד, שהתורה באה ללמד דבר חדש לגבי משה, **משה תמיד בעליה, כל ימיו, ברגעי חייו האחרונים, במוותו, וגם אחרי מותו. משה תמיד עולה, מעלה על גבי מעלה.**

עוד אמרו עליו [מדרש הגדול דברים לב, ג] **"אשר אתה עלה שמה"**. אמר ר' שמעון בן יוחאי, אשר אתה עלה שמה, לשמים אתה עולה, ואין אחר עולה עמך...". הוסיף האלשיך הקדוש: "אתה עולה שמה, לומר אינך כיתר אנשים שלא יעלו במוותם בחוץ לארץ אל המעלה כי אם אדרבא ירדו, אך אתה עולה שמה עם היות ארץ מואב".

משה חמד את מיתת הנשיקה לה זכה אחיו אהרן, וה' בישר לו שגם הוא יזכה למיתת נשיקה.

במוותו אדם נעצר ומפסיק את עלייתו, כמאמר חז"ל [שבת ל, א] **"לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות קודם שימות, שכיון שמת - בטל מן התורה ומן המצות"**, ואין להקדוש ברוך הוא שבח בו, והיינו דאמר רבי יוחנן, מאי דכתיב **בַּמָּתִים חֲפָזִי - כִּיּוֹן שָׁמַת אָדָם נַעֲשֶׂה חֲפָזִי מִן הַתּוֹרָה וּמִן הַמִּצְוֹת**. לתלמידי חכמים יש מעלה מיוחדת "אמר רבי חייא בר אשי אמר רב: **תלמידי חכמים אין להם מנוחה לא בעולם הזה ולא בעולם הבא**, שנאמר ילכו מחיל אל חיל יראה אל אלהים בציון" [ברכות סד, א]. וכך נאמר **לַיהוֹשֻׁעַ בֶּן יְהוֹשָׁדָק הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל עֵינֵי הַנְּבִיאִים [זכריה ג, ז] "וְנָתַתִּי לָךְ מִהֲלָכִים בֵּין הָעַמִּידִים הָאֵלֶּה"**, כי המלאכים עומדים במקומם (כך לגבי המתים), אך אתה תזכה להלך ולעלות עוד ועוד.

משה זכה למה שלא זכו אחרים. עליו אמרה הגמרא [סוטה ג, ב] **"ויש אומרים: לא מת משה, כתיב הכא: וימת שם, וכתיב התם: ויהי שם עם ה', מה להלן עומד ומשמש, אף כאן עומד ומשמש"**.

איך זה יתכן, הרי כתוב במפורש **"וַיָּמָת שָׁם מֹשֶׁה"** [דברים לד, ה], איך ניתן לומר "לא מת"? וביאר בעיון יעקב [סוטה יג, ב] **"הטעם דאמרין משה לא מת, לפי שהתורה בע"פ ניתנה למשה... והוא נהג בו טובת עין ונתנה לישראל... לכך בכל פעם שמחדשים חכמים דבר שפתינו של משה דוֹבְבוֹת בְּקִבְרֵי, וזה משה לא מת... לומר אף שמת... הוא נחשב כאילו חי... שכל דברי סופרים נחתכין על פיו לכך שפתינו דוֹבְבוֹת בְּקִבְרֵי תַּמִּיד"**.

ע"פ הזוהר הקדוש (חיי שרה קלא): מבואר שאכן מת משה, אך **לא שלט בו מלאך המוות**, ולא מת על ידו, וממילא לא נטמא בו, ועל כן נקרא שודאי לא מת, אלא נדבק בשכינה [דף על הדף סוטה שם].

וגדולה מזו במדרש הגדול [בראשית ה, כד] **"וַאֲיַנְנוּ כִּי לָקַח אוֹתוֹ אֱלֹהִים. תָּנָא שְׁלֹשָׁה עָלוּ וּשְׁמִישׁוּ בְּמִרוֹם. וְאָלוּ הֵן חֲנוּךְ וּמֹשֶׁה וְאַלִּיהוּ. וְאָלוּ בְּלִבָּד אֵלָּא כָּל הַצַּדִּיקִים הֵן עֹלִין וּמִשְׁמָשִׁין בְּמִרוֹם**, שנאמר ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה [זכריה ג, ז] וילמד סתום מן המפורש".

בית חב"ד

יש לי הרבה דברים לומר על חסידות חב"ד, לטובה כמובן, ועוד חזון למועד.

בין הדברים הטובים והמפורסמים שיש בחב"ד זה בית חב"ד.

זה לא סתם בית - זה בית חב"ד.
זה לא בית - זה מותג.

יש מקומות שהוסיפו "פתוח לכל די צריך".

נראה שאין עיר בלי בית חב"ד, וכל אחד יודע שאם הוא נתקע באיזה מקום (אפילו ב"חורים" נידחים בקצוות תבל), הוא צריך רק ליצור קשר עם בית חב"ד, והכל מסודר. הכל כולל הכל...

מקום לינה, אוכל כשר, מקוה, אורית שבת וחג.

סיפור קטן...

הייתי צריך להמתין למישהו. הייתי צריך מקום ללמוד בו עד שמישהו יגיע. איפה אלך.

התלבטתי שניה, ומיד צץ בראשי - בית חב"ד בקרית יובל, אני מכיר אותו, מקום נחמד.

הרגשתי בבית, מקום נוח, נקי, שקט, מואר, ובעיקר נעים.

יש פינת קפה, ויש שתייה קרה, וכמובן שירותים.

בקיצור, שה' יברך את כל ישראל, את כל חסידיו חב"ד, את כל מנהלי בתי חב"ד, בארץ ובעולם, את השליחים היקרים ואת בני ביתם, את הרב יוסי, שמנהל את בית חב"ד בקרית יובל וכל מי שמשקיע, כדי שכל בית ישראל יוכל לקבל מהם.

בקיצור, נחת רוח. כמה זיכוי הרבים. גם הכנסת אורחים, גם שותפות בתורה, חסד עם יהודים שמחפשים את המקום הזה, שמזכיר מאוד את הבית, אין לחץ, הרגשה טובה, אם לומר את האמת, הכי קרוב לבית, וזו מחמאה עצומה.

הם ממש משקיעים כדי שתרגיש הכי בבית. והם מצליחים, ובגדול. אשריהם ואשרי חלקם.

זכות כל הצדיקים וכל אדמו"רי חב"ד תעמוד להם.

תורת החיד"א

צבאות - אמרו רז"ל פ"ק דברכות **דַּעַד שְׁלֹא בָּאת חֲנָה לֹא הִיא מִי שְׁקָרָה לֵה' יֵת' צְבָאוֹת**. ואני הצעיר בנחל שורק הפטרת ר"ה כתבתי בעניותי במש"כ רבינו האר"י ז"ל **דַּמְזֵמֵן שְׁנַגַּע בִּירָךְ יַעֲקֹב נִסְתַּמָּה הַנְּבוּאָה עַד שֶׁבֶא שְׂמוּאֵל וְתַקֵּן וְחִזְרָה הַנְּבוּאָה**, ולכן **קראוהו רבן של נביאים**, וחנה התפללה שיוֹתן לה שמואל ואמרה אם ראה תראה וכו' ע"ש בארך ומשור"ה חנה אמרה ה' צבאות דשם צבאות הוא רומז לנצח הוד ומשם יניקת הנביאים והיא זכתה לשמואל ע"ש באורך [דבש לפי צ, יח]

הגה: ועכשיו, שבתי כסאות שלנו אינן בשדה, נהגו לקנח (בחרס, וכן נהגו לקנח) **בדבר שהאור שולט בו ואינו מזיק, ופוק חזי מאי עמא דבר** (חידושי אגודה פרק המוצא) [ש"ע ג, א, ג]

להערות ותגובות או כדי להצטרף לרשימת התפוצה ניתן ליצור קשר elul1970@gmail.com מייל

ילקוט יוסף

סימן תכו - דיני ברכת הלבנה

סדר ברכת הלבנה

יא. צריך לברך ברכה זו מעומד. ואם בירכה מיושב, יצא. וכן זקן או חולה שאי אפשר להם לעמוד, יכולים לברך ברכה זו בישיבה. ובעת שמברכים ברכת הלבנה צריך לישר את רגליו.

יב. קודם הברכה תולה עיניו לשמים ומסתכל בלבנה.

יג. נהגו לומר קודם הברכה מזמור השמים מספרים כבוד אל. ואחר כך אומרים מזמור הללויה הללו את ה' מן השמים, עד חוק נתן ולא יעבור. ואחר כך יסתכל רגע בלבנה ויאמר כי אראה שמיך וגו'. ה' אדוננו מה אדיר שמך בכל הארץ.

יד. קודם הברכה יסתכל בלבנה, אך לא יסתכל עליה בעת הברכה.

טו. צריך לעמוד במקום שהלבנה נראית ממנו, ולא אחר כותל וכדומה.

טז. אחר הברכה אומרים ג' פעמים בסימן טוב תהי לנו ולכל ישראל, ברוך יוצריך וכו'. והנוסח הנכון לומר סימן טוב תהי לנו וכו'.

יז. בכל פעם שאומרים כשם שאנחנו מרקדין, ירים גופו מעט על ראשי האצבעות ג' פעמים דוקא. וגם אם אומר ברכת הלבנה ביחיד צריך לומר שאנו מרקדין, ולא כשם שאני מרקד.

יח. אומרים תפול עליהם אימתה ופחד, וחוזרים ואומרים למפרע, כאבן ידמו וכו', שלש פעמים.

יט. יש המוסיפים: "לא יוכלו ליגע בנו, לא בגופינו, לא בממונינו, ולא בכל אשר לנו, ולא יהיה לנו כאב שיניים".

כ. נהגו לומר פסוק דוד מלך ישראל חי וקיים ג' פעמים, שמלכותו נמשלה ללבנה ועתידה מלכותו להתחדש כמו התחדשות הלבנה, וכנסת ישראל תחזור להתדבק בבעלה שהוא הקדוש ברוך הוא, דוגמת הלבנה המתחדשת עם החמה, שנאמר, שמש ומגן ה' צבאות. ולכן שמחים בעת אמירת ברכת הלבנה, דוגמת שמחת נישואין. ואומרים לבסוף, תנא דבי רבי ישמעאל "אלמלא זכו" וכו'.

כא. יש נוהגים לנער את שולי הבגדים אחר כל סדר הלבנה, [כדי להבריח החיצונים והקליפות שנבראו מקטרוג הלבנה].

כב. אחר הדילוגים אומר שבע פעמים פסוק לב טהור ברא לי וכו', ואחר כך שיר למעלות אשא עיני וכו', ומזמור הללויה הללו אל בקדשו.

